

wallada, ja muid kurje tegusid teggi, kellest wõime õppida, mis wågga kartlik assi wåagi ja hea pölli on, sest et keigeparrematki innimest kurjale fiusarvad. Jõhaldas ka Tawet Uri a naesterahwast ennesele naeseks, ja lakkitas tedda sepärrast ühhe ramatoga leri, üllemapeáliko Joabi jure, selle fässoga, Uriat taplusses keige kartlikuma kohha peale panna. Sündis ka nenda, kuida funnингas olli käsknud, ja kui õnneto taplusses olli langenud, wõttis Tawet temma lekke Patsebat naeseks. Agga se teggo olli wågga Issanda meelt wasto, ja se tulli Tawetile párrast sureks süddame walluks.

Pea párrast sedda tulli prohwet Matan Taweti jure ja rákis temmale nenda: „Ühhes linnas ellasid kaks meest, teine rikkas, teine kehwa. Rikkal olli paljo lambud ja veiksed, kehwal polnud muud kui üks ainus uttekenne, mis ta olli oñtnud, se sõi temma leirvast, jõi temma karrikast ja maggas temma sülles. Kui nüùd rikkale wõeras tulli, ei täind temma mitte omma karjast keddagit

wõtta, maid wõttis, selle kehwa mehhé utte ja walmistas wõerale roaks.“ — Tawet wiöhastas ja ütles: „Se mees, kes sedda teinud, on surma wåårt, ja sedda lammast peab temma neljawõrra maksma.“ Agga Matan ütles: „Sinna issi olled se mees!“ Siis tundis Tawet omma patto ja kahhet- ses fibbedaste, mis ta olli teinud. Selle peale surri ka se poeglaps árra, mis Patseba temmale olli ilmale tonud, ja ta mattis tedda kurwastusse ja süddame walloga.

Tawet piddi ka sedda någgema, et temma poeg Absalom mässamist töstis. Se olli üfs noor mees illusa näo ja faasmoga, kes rahwast melitas, neid omma issa wasto üllesärritas ja hulga faupa ennese járrele ahwatles. Kui ta arwas omma märe hulga sure ful ollewad, läks temma Hebronist, kuhho olli läinud ohverdama, Jerusalema omma issa peale ja tahtis tedda aujárje pealt árralükkata. Tawet piddi pëggenedes enast peástma. Ommeti holdsid veel paljo rahwast temma pole, neid koggus ta en-